

D A N I C A

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 16. maliga travna 1857.

List 16.

Velikonočna.

Aleluja! Aleluja!
 Tak' se sliši glas veselí.
 Po kersanski zemlji celi.
 Po vsem svetu jek doni:
 Jezus naš zopet živi!
 Aleluja. Aleluja. Aleluja!

Aleluja! Aleluja!
 Bil zapustil rajsko slavo —
 Dal Očetu klavno spravo —
 De bi rešil grešni svet —
 In odklenil raj nam spet!
 Aleluja. Aleluja. Aleluja.

Aleluja! Aleluja!
 Vse je hotel preterpeti.
 Clo na križ se dal razpeti.
 Tam končal življenje je
 Za sveta zveličanje! —
 Aleluja. Aleluja. Aleluja.

Aleluja! Aleluja!
 Pa premagal je trohnobo —
 Ze obdan z nebes svitlobo.
 Slavno — danes pride spet
 Močni vojvoda na svet.
 Aleluja. Aleluja. Aleluja.

Aleluja! Aleluja!
 Angel ženam razkazuje
 Prazni grob, ter oznanuje:
 „Kter'ga išete — ga ni.
 Krizan' Jezus spet živi.“ —
 Aleluja. Aleluja. Aleluja.

Aleluja! Aleluja!
 Z Jezusam tud mi vstanimo.
 Grobe grehov zapustimo,
 De, ko pride grenká smert.
 Bo nam raj nebesk' odpert
 Aleluja. Aleluja. Aleluja.

J. Levičnik.

Kakó, ali so bratovšine potrebne ali ne?

Na to prašanje z „de ali ne“ odgovoriti, bi morebiti težko stalo in za marsikteriga bi utegnil odgovor spotikljiv biti. Pomniti je treba, de je veliko reči na svetu ktere same na sebi niso ne dobre ne slabe; ampak še le dobra ali slaba raba jim dá ceno, kakoršno že. S tem ne mislim reči, de so bratovšine tudi te baže, ampak toliko mislim reči, de se zamore tudi sama na sebi dobra reč dobro ali slabo obrniti; de ena in ravno tista reč zamore v raznih dobah časa in okolišim veči ali manjši pripomoček biti, kaki namen doseči. Potem takim bi utegnil odgovor na vprašanje takole biti: Bratovšine k zveličanju neogiblivo niso potrebne, same na sebi pa so dobre in zamorejo včasih veči, včasih manjši pripomoček biti, duhovno življenje in kersansko zadržanje buditi, povzdigovati in vterovati. Taka doba časa, menim, je zdaj. Če pomislimo dandanašnji dušni stan vernikov, bo vsaki odkritoserčni, zlasti pa duhovni pastir lahko spoznal, de je silno žalosten. Ne rečem, de je povsod očitna hudobija; marsikje se kaka prav lepa evetlica kersanskiga duhá razodeva, postavim: vnetje za olepšanje cerkvá itd.; ampak toliko rečem, de je prevzetno, razujzdano zadržanje pri mladosti, pomanjkanje cerkveniga duhá pri vikših, in verh tega pa večidel pri vsih žalostna oterpnost, dušna zaspanost in vse dobro ovirajoča mlačnost veči, kakor je bila nekđaj. Velik del kersanstva je dandanašnji v goli navadi. Ljudje obiskujejo cerkve po vpejlani šegi, ker so od mladih nog tako navajeni; pa cerkveni duh njih serca ne presine, ker je v časno zakopano. Če tudi molijo še roženkrane, al iz kakih molitevni bukev, molijo toliko nepremišljeno, de ko bi jim Bog obljubil dati, kar so prosili, če mu vedó povedati, kaj so prosili, bi velikrat omolknili. Poslušajo pridige, morebiti se tudi kteri-

krat posolzijo zraven, ali ostanejo vender le stari, merzli, neobčutljivi grešniki, enaki kamnitim podobam na altarji, ktere se o spremeni vremena tudi solzijo, vender le merzel kamen ostanejo. Ob kratkim: Duhovno življenje, življenje iz vere se močno pogreša. Ali ne vidi in ne spozná sleheru, de mora drugač biti, de utegnemo sicer sčasama ob vero priti? Mlačna voda ne more dolgo mlačna biti; ali se mora pogreti, ali pa zmerzne; kakó, ko bi nam bili naši rojaki mlačno vero v vročo Afriko pogret odnesli! To niso samo moje misli, ampak takó sim že marsikteriga razsvitljeniga duhovnika tožiti slišal.

Če pa spoznamo, de bi moglo drugač biti, se moramo tudi pripušeni pripomočkov, naj bodo na videz tudi majhni in od posvetnih malo čislani, radi poslužiti. In tu mislim, de se ne motim, de bi utegnile biti in so bratovšine velik pripomoček, spijoče duhovno življenje zbuditi. Pripstvo ljudstvo ne živi vselej zavolj pomanjkanja vere pregrešuo; še — upati smemo, živi vera in dobro serce, če tudi pod grešnim pepelam v ljudstvu; pa zapeljati se dá, nekaj od prirojeniga slabiga nagnjenja, nekaj od hudobnih izgledov, toliko lozej, kolikor manj se duhovno življenje iz vere v vnanjim zadržanji razeveta. Druziga pri takim ni treba, ko le nagiba in lepiga izgleda, de boljši čutilo spet oživi in se vterdi. K temu so gotovo bratovšine lep pripomoček. Človek ni samo duh, ampak tudi meso in v hudobijo ga nar večkrat le to zapelje in v nji zadržuje, zato-rej ga je treba iz mlake izleči. Vsakteri mislec pa vé, kakó se človek vnanje šege rad poprime in po vidnih rečeh voditi dá, še preden duhá te šege pozná; vsakteri tudi vé kolika moč imajo izgledi za omikaniga in neomikaniga: priprosti človek se jim celo vstaviti ne more in ne zna. Vsimu temu bratovšine zadostujejo. Se vé, de gola šega in posnemanje družih še ni duh, in če pri tem ostane, tudi duhovniga prida ne obrodi; tem pa duhá vdihniti, je ravno naše delo in dolžnost; ne pa se ustavljati tako zdatnim pomočkam k pobožnemu življenju. Napačno delajo nasprotniki bratovšin, kteri se v svoji omiki, morebiti posvetni, veliko premodre mislijo, de bi se za take reči menili, in grajajo in podirajo, kar bogoljubni, učeni in ponižni zidajo, kar so sveti papeži in škofje postavili, vterdili in z velikimi odpuški obdarovali.

Kdor hudo bolezin naše dobe pozná, bo tudi blagodar spoznal, kteriga dobro vredvane bratovšine obrodujejo. Pojdi kamor rad, kjer so bratovšine prav ustanovljene in od vodja s podučanjem in izgledam dobro vladane, se boš gotovo prepričal, de udje bratovšin, če tudi niso angeli, ampak ljude človeškim slabostim podverženi, so vender dosti boljši in za vse duhovno življenje pripravniši mem družih. In ko bi od začetka tudi boljši ne bili, se saj razodeva želja in prizadevanje boljši biti; to pa mislim, tud ni tako mala reč: — gotovo bo Bog grešniku, kteri se kakiga, če tudi maliga pripomočka, posluží se zboljšati, milostljivši, kakor zaničevavcu teh pripomočkov.

Torej menim, da so bratovštine dandanašnji potrebne, duhovno življenje, „življenje iz vere“ oživiti in zvišati. Kadar se notranja podloga zgubi, ne bo napčno, če se tudi malo pobožnosti na videz prisili; prav za prav pa bratovštine niso nobena sila. Tako je, postavim, pogosto prejemanje sv. zakramentov sem ter tje močno opesalo, tako da je že marsikoga sram in se boji zasmehovanja, ako večkrat svete zakramente prejme. Ravno tako se zgubljuje molitev. Gotovo to oboje bratovštine nar lepši poživljujejo. Ko bi marsikteri sicer ne šel k sv. Obhajilu, gre vendar kadar prazniki bratovštine pridejo; ko bi marsikteri sicer ne molil za voljo potrebe in dolžnosti, vendar le moli, če družiga ne, saj bratovštino opravi, ko vidi, da zamore s kratko molitvico veliko duhovnih dobrot deležin biti. Neko sveto čutilo mu te molitvice ne da opustiti. In tako se, če si tudi od začetka morebiti ni popolnoma čist namen, ampak nekoliko samopriden, sčasoma namen čezdalje bolj zboljša, in duh molitve se spet nazaj poverne. Saj drugači tudi biti ne more, ker Kristus sam govori: „Kjer sta dva ali trije v mojim imeni, sim jest v sredi med njimi“. Ker pa je On, se mora sčasoma zboljšati, razsvitljena bo pamet, in ledeno serce se začne tajati; kakor mrak pred lučjo in mraz pred ognjem zginе, tako beži čezdalje bolj temna in ledena posvetnost. In dalje je tudi molitvi obljuba storjena, da bo uslišana. „Prosite in bote prejeli“. Kar bote prosili, bote dobili“ itd. Ne vem tudi, kako bi mogel človek, ki veruje v občestvo svetnikov, od druge strani pa tiste društva ali bratovštine prezirati, jih za nepotrebne ali celo škodljive imeti, ktere ljudi tesnejši zvezejo edin za družiga moliti, se prošnji svetnikov priporočevati, ali kak drug blag namen doseči!

Pamet nas uči, da trije več premorejo, ko eden; 10 več ko trije? Se li ne združujejo od nekdanj ljudje enakih misel k ložji dosegi kakiga namena? Malokde je še tat sam, večidel se jih več sklene, in tako je pri vsih hudobijah. Glej koliko si krivoverci luterani prizadevajo svoje kraljestvo razširiti! nič jih ni sram imeti bratovštino za svoj notranji misijon, svetopisemske družbe itd. Saj od hudodelnikov, od krivovercev se modrosti učimo! sicer to ni ravno lepo za nas, pa še nespametniši bi bilo, spati, ko oni čujejo, in čakati, da njih društva naše bratovštine prarastejo. Zadržite, mislim, je tudi to veliko znamenje, za korist bratovšin, da od mlačnih kristjanov niso bile nikoli znajdene, ampak vselej so jih nar pobožniši in naj gorečniši začenjali in razširjali, in pa večidel ob časih, ko je bilo veliko razujdnosti, pa malo pobožnosti; ali pa v kaki obeni potrebi. In vselej se je po njih duhovno življenje nekoliko zboljšalo, več ali manj, kakor so se jih po namenu začetnika gorečniši ali mlačniši poprijeli. Tak priložen čas se mi posebno zdaj zdi, ko so ljudstva po vročih prekucijah tako rekoč kakor vosk ali železo raztopljene. Povsod se je začelo gibati, začjenja se spoznavati, kam duhovna zaspanost in mlačnost zadnjič pelje. Ker vosk, v kakorsen model se vlije, tako podoba tudi dobi in obderži, glejmo, da sovražnik, „kteri hodi okoli ko rjoveč lev in gleda, koga bi požerl“, naše lenobe k našimu in nam izročeniš pogubljenju ne porabi. Glejte! koliko se stori po Nemškim, zlasti na Dunaji, kjer se udje društva sv. Severina ne sramujejo, očitno kersansko živeti; po časnikih svoje shode oznanujejo in imajo po 7 krat čez leto očitno sv. Obhajilo, desiravno so visoki vradniki, grofi in bogati zraven; pri nas se se radi sramujemo kaj več storiti, kakor le po navadi v cerkev in iz cerkve hoditi.

To mislim, bi bilo od bratovšin sploh reči. De tedaj ob kratkim povzamem. Uni, kteri terdijo, da niso bratovštine potrebne, imajo v tem oziru prav, da ravno k zveličanju neogibljivo niso potrebne; ker ni nobena, kakor kolj imenovana pobožnost na tanko predpisana, kakor le: Vera, kerst, in spolnuj zapovedi. Če se pa ozir vzame na bolelni dandanašnji čas in od tod izhajajoč bolehavo pobožnost

kristjanov, menim da so bratovštine velik pripomoček, pobožniga duha zopet obuditi in vterditi.

Preudarimo še nektere ugovore, ktere kdo utegne delati zoper bratovštine.

1. Pervič zopergovoré: Čimu bratovštine? Saj imamo maš in pridig dosti, tudi zjutraj in zvečer se molimo, da bi le vse prav opravili! — Nato veliko odgovarjati, bi bilo prazno slamo mlatiti, vsaki z zdravo pametjo lahko spozná, da ta ugovor dahne po farizejski pravičnosti, omeseni z zaničevanjem cerkvenih pobožnost. Ob kratkim tedej rečem, kar sim že zgorej rekel: Ko bi vse to prav opravili, bi bilo dobro, tudi jest rad verjamem; ali bi pa ne bilo še boljše, ko bi še ktero bratovštino zraven prav opravili? Pristavim še: Ali je pobožnosti, dobrih del kdaj preveč? In ko bo človek s kratko molitvico deležin toliko prošinj in dobrih del združenih bratov in priprosnje svetnikov in toliko duhovnih dobrot — odpustkov; ali ni človek nespameten, kteri se jih poslužiti noče, ko vendar vsaki tolikokrat greši, pokore pa tako malo dela? Če enkrat, kar ti gotovo ne želim, v vice prideš, in ti morebiti kteri usmiljen Samarijan, odpustike kake bratovštine nakloni, boš tudi takrat rekel, da jih je preveč?

2. Drugič pravijo: Čimu bratovštine? Saj smo po sv. veri vsi bratje in sestre med seboj. Kristus vsigavedoč, je vidil, kaj je potrebno in je tudi vse potrebno učil in storil, pa ni zunaj kersanstva nobene bratovštine vstanovil. Le kersanstvo tedej je perva, nar imenitniši in potrebna bratovština. — No! ta ugovor bi me bil skoraj malo ostrašil; ko sim pa luč bližej primaknil in prav na tanko pogledal, sim spoznal, da ni okoli in okoli nič, na sredi pa prazno. Tedej: Res je, da je kersanstvo nar imenitniši in edino potrebna bratovština. Iz tega pa celo nič družiga ne izhaja, kakor to, da vsako združenje, ktero je kersanstvu nasproti, ni bratovština. De pa v kersanstvu zamore tesnejši zveza mesto imeti, mislim da ne more nobedin tajiti. Niso li farmani ene matere cerkve v tesnejši zvezi med seboj ko z drugimi občinami? Niso li udje ene hišne družine v tesnejši zvezi, ko z drugimi farmani, desiravno so vsi katoliški kristjani? — „Kristus je res rekel: „Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, tisti je, kteri mene ljubi; tisti je moj brat, moja sestra“. Zdaj te le poprašam, ti premodri! ali vsi, kteri so v kersanstu, kteri se kristjani imenujejo, tudi Kristusovo zapoved spolnujejo, ali vsi Kristusa ljubijo? so tedej v resnici njegovi bratje in sestre v duhu? Zakaj, le samo vnanje zveze po šegah in veri gotovo Kristus ni mislil; zato tudi besedam: „kteri moje zapovedi ima“, precej zraven pristavi: „in jih spolnuje“. Takih pa, pravi sv. Janez, še ne pozdravljajte, da ne bote njih del deležni; in sv. Pavel: „Z njimi ne jejte!“ De tukej ne zapovedujeta, sovražiti osebe grešnikov, ampak le njih posvetne dela in se jih ogibati, da bi sami zapeljani ne bili, mi mende ni treba razlagati. Svojiga bližnjiga ne sovraži nobedin pravi kristjan, veliko manj pravi ud kake bratovštine; de se pa od njega loči, kolikor je brez opušenja splošnih kersanskih dolžnosti mogoče, kdo mu bo to zameril, ako mu je nevaren? Zakaj se pa okuzene hiše ogiblamo? Zakaj se deželne meje zapirajo, kadar se kuga bliža? Od tod ne izvira nobeno sovraštvo, kakor nekteri terdijo, ampak marsiktere bratovštine (tako Mariiniga serca) je še celo poglavitni namen, za grešnike moliti. — Naj se nad tem nobedin ne spotika, da v prvih letih kersanstva ni bilo ravno teh in takih bratovšin, ko zdaj. S premenjenim časom in okolišinami se tudi potrebe spremenijo. Kar je v enim času potrebno, utegne v drugim nepotrebno, celo tudi škodljivo biti; tako je tudi pri vsih nebitnih rečeh katoliške cerkve. Zakaj je pač Kristus obljubil: „Glejte! jest ostanem pri vas do konca svetá“; in „družiga učenika vam bom poslal itd.“ — Mende zato, da bi se aposteljni in njih namestniki ob raznih dobah časa, v kterih so bile in bodo razne šege in pobožnosti k zveličanju in kersanskimu živ-

ljenju potrebniši, zmotili ne bili. Vera in nje cil in konec ostane pač zmiraj eno in ravno tisto; pripomočki pa ne morejo zmiraj tisti biti, ampak se spreminjajo kakor se človek in vse njegove zmožnosti, kakor se človeštvo in stopnja njegove omike spreminja.

Kako prazen pa je ta ugovor bomo nar ložej iz nekterih prilik in izgledov spoznali. Vidiš, n. pr., Kristus ni nobeniga samostana ali kloštra zidal, ali pa niso poznejši postavljeni brez števila dobriega storili? So morebiti zato nepotrebni, ali celo škodljivi? Kdo premeri blagor, ki iz njih izvira? Nasproti pa so imeli prvi kristjani vsi bratovščino med seboj, de ni nobedin kaj svojiga imel, ampak vse so aposteljnam prinesli, od katerih je potem vsaki dobil, kolikor je potreboval. Si s tem zadovoljin? Glej! imamo še zmiraj tisto vero, ki so jo takrat imeli; zakaj torej ne prodaš, kar imaš, in ne prineseš k nogam apostolskih namestnikov? Kaj ne, časi so se spremenili! V prvih časih so grozno ojstro pokoro delali. Za male pregreške so se postili po 10, 20, 40 dni ob kruhu in vodi; za nečistost ojstro pokoro delali po 7, 10, 15 let, ko niso nikoli smeli k daritvi sv. maše, nikoli k Božji mizi, celo po oblačilih so se od dalječ razločili. Glej, koliko jih zdaj v gerdi nesramnosti živi! zakaj nobedin ne stoji pri cerkvenih vratih, ampak se še ravno taki nar rajši v židi in tančici pred Božji altar vstopi? Čelo v enim tedni v nesramnosti živi in k Božji mizi pristopi. Je morebiti greh manjši, ko imamo toliko priložnosti boljšiga poučenja in spoznanja, ko nekdanj? Se je Bog postaral in je tedej zavolj slabotne starosti perzanesljivši? Kaj ne! vse to ni, ampak časi so drugi? O res! časi so drugi! zakaj pa verjameš, de nekatere naprave, ki jih takrat ni bilo, so vendar zdaj dobre, nasproti pa misliš, de tiste ljubezni, tiste pokore, ki je bila od začetka, ni več treba, pa namesti nje tudi nobene druge sprejeti nočeš? Kako zamore človek sam sebi tako zopergovoriti! Jest ne najdem nad bratovščino nobene krivice, de bi ne mogla in ne smela v sredi keršanstva bivati. Glej! saj je tudi vsako kraljestvo ali cesarstvo velika bratovščina, kteri so vsi državljani pripisani; bi se bil le kdaj kdo vmisllil trdititi, de je zavolj velike bratovščine (za telesni blagor) cesarstva v njem vsaka druga tesnejši zveza državljanov k dosegi kakiga dobriega namena nepostavna, nepotrebna ali celo škodljiva? Gotovo ne. Nar veči reči so se po takih društvihi dosegle in doveršile, ko bi se morebiti sicer nikoli ne bile. To vladarji sami previdijo; zato tudi oni, desiravno predniki velike bratovščine eniga kraljestva, še druge v nji dovolijo, za-nje postave dajejo in jih varujejo.

In saj je to takó natorno, de skorej pregledati ni mogoče. De je človek s človekam enakih misel, enakiga zadržanja, še preden se zavé, v nekaki posebni tesnejši zavezi, to vé vsaki misleč človek. (D. sl.)

D o p i s.

Iz Rima, 2. mal. travna, J. Z. 29. sušca so prišli solnograški knez in vikši škof v Rim in so se v nemško-avstrijskim sprejmišu „all' Anima“ vstanili. Ravno ta dan je bil v cerkvi „all' Anima“ v. č. g. Pietro Maria Ferré v škofa za Kremo (Crema) na Lombarškim po kardinala Altieri-u posvečen, pri čimur sta bila tudi kardinala Geissel in Havlik pričujoča, kakor tudi e. k. avstrijski poslanec, grof Kolaredo, z obilnim številam avstrijskih tukaj bivajočih gospostev. Po dokončani slovesnosti so kardinal Altieri v imenu Njih svetosti novoposvečencu vošilo izrekli, in ob enim so preveselo spoznanje razodeli, de se katoličanstvo v e. k. avstrijskih državah vedno bolj in bolj povzdiguje. To se kaže zlasti pri vsaki novi volitvi nad izverstnimi škofi cesarstva, kar se vse skozi in z veseljem razodeva, tudi takrat se že naprej vidi, kako blag cerkven pastir de bo pričujoči novi posvečenec.

Kardinal Havlik so z enakimi veselimi čutili na vošilo odgovorili in omenili priserčniga zedinjenja Avstrije z apostolskim stolom, in nasledovale so k vošilama vesele napitnice. — Slovesne opravila za cvetno nedeljo so bile kardinalu Havliku ponudene, ktere so tudi sprejeli in opravljali. — 3. mal. travna so bili solnograški nadškof v posebnim zaslišanji od Njih svetosti sprejeti.

Razgled po keršanskim svetu.

V Briksnu so 9. t. m. novi škof Vincenci Gasser kerstili in birmali lansko leto ondi zročeno zamurko Hano, ki je dobila ime Vincencija Marija. — V Monci je bil v kratkim v mašnika posvečen rusovski grof Šavlov, ki je bil lansko leto ko novic k Barnabitam pristopil. — Patriarh v Benedkah so 9. t. m. umerli. — Freiburgški vikši škof, Herrmann žl. Vikari, je obhajal 8. t. m. 25. leto svojiga vikšiga pastirovanja, torej je odbor naj imenitnih žlahtnikov in družih razpisal poklic za mile darove, kterih znesek se bo vikšimu pastirju v ta namen zročil, de bi kako cerkveno ali dobrotno napravo po svoji previdnosti vstanovil, ki bo naj lepsi spomin skoz dolge čase za to slovesnost. — V Rimu je doseženo dovoljenje za železno cesto iz Civite vecchie skoz Rim, Ankono, Bolonjo in Feraro; ona bo vezala Rim s Parizam in Dunajem, poglavitnima mestama naj močnejših katoliških vladarstev, kar je gotovo imenitna reč za katoličanstvo. — Avstrijski romarji so 2. t. m. v Rim prišli zdravi, in se vstanili v sprejmiše „all' Anima“. — Na švedskim deržavnim zboru je sprejet vladni nasvet, po kterim bodo zamogli tudi neluterani očitne službe doseči; tedaj prva stopnja k deržavljanški znašljivosti. — V Lionu na Francoskim je duhoven, ki je prišel iz najnakrajnišiga konca Kitajskiga cesarstva, kamor je bil šel iz Francoskiga pred 3 leti sveto vero oznanovat. Štirje njegovih tovaršev so bili od divjakov pomorjeni, njemu pa so odsekali nos, ušesa in pravo roko, in so ga tudi hotli usmertiti, angleški mornarji pa so ga rešili in seboj vzeli ter je še le pred nekoliko dnevi prišel v svojo domačijo. — V Damasku je greško-katoliški patrijarh na svitlo dal pastirsk list, v kterim svojimu duhovstvu naročuje, de naj praznike po katoliškim (latinskim) kolenderji ali pratiki obhajajo. Ta imenitna premena, ki kaže kako se čezdalje bolj izhod zahodu (Rimu) bliza, se je začela že pepelnično sredo, in je bila tudi vsim melhiškim škofam Sirije in Egipta naznanjena, ki so tudi poterdili to naredbo. — V Kalifornii, zlasti v poglavitnim mestu st. Francisko, se katoliška cerkev veselo razcveta. Mesto še le vstaja, vendar ko so bile hiše še le iz lesa, je bila že nadškofijska stolna cerkev iz kamna zidana, in more do 3.000 ljudi obseči. Dve drugi cerkvi iz lesa ste premajhni za množice. Dva francoska duhovna sta kupila od anabaptistov (prekerševavcov) zapušeno cerkev in sta jo v katoliško spremenila. Nadškofija ima 30 nedavno zidanih cerkev in podružnic in pa duhovski seminar. Jezuiti so napravili sobivališce za 80 rejencev; enak vstav namerjajo pri sv. Francišku napraviti. Sestre Matere Božje iz Namure so pričele deklinico (penzionat), v ktero se dekllice na odrejo sprejemajo; enako menijo tudi dominikanke napraviti. Usmiljene sestre verdevajo bolnišnico, jim od mestniga opravništva zročeno, in dva sirotčinea sta sestram sv. Vincenca zročena, v kterih ima 115 zapušeni deklie podstrešje in živež, in se nad 800 otrok poučuje. Sestre obiskovanja se pečajo izločljivo z odrejo ubožnih otročičev, njih vstav šteje 600 otrok. Ti prelepi vstavi so se zbudili po gorečnosti in pobožnosti nadškofa pri sv. Francišku, španjolskiga dominikana in po dobrotljivosti vernih. Ta dobrotljivost pa je zlasti pri tujeih Irceih nad mero velikoserčna — viditi je ubogih keršenc, kako ob koncu mesca polovico ali tretjino svoje mezde ali plače v kako delo usmiljenja darujejo. (Hlas.)

Drobtine.

Prav lep zgled kako vsaki dan preživeti, za otroke in za sleherniga. Majhen fantiček je še bil sv. Korl Boromej, in že je bil ves z ljubeznijo Božjo napolnjen. — Zjutraj ko se je prebudil, je bila njegova prva misel: „Bog me je milostno obvaroval nocojšnjo noč in jest mu hočem vse svoje misli in djanje danes posvetiti“. — Pri kosilu ali zajuterku si je mislil: „Bog mi daje vsakdanji kruh, in jest mu hočem svoje srce dati“. — Pred učenjem je rekel: „Bog hoče, da naj bom marljiv in delaven; pridno se tedaj hočem učiti, da bom kdaj pаметen in dober mož“. — Pri obedu opoldne si je mislil: „Vsak dober dar pride z nebes, od našiga predobrotljiviga Očeta; hočem tedaj njegove darove hvaležno in zmerno uživati, in tudi ubožec seboj jesti dati; sej smo vsi otroci Božji“. — Ako je sv. Korl vidil druge otroke hudo delati, je bil silno žalosten zavoljo tega in je rekel: „Oh! ko bi me Bog ne bil hudiga obvaroval in k dobrimu poterdil, bi se bil morebiti še globokejši pogreznil, kakor ta ali uni nesrečni otrok“. — Ko je vidil pa druge otroke, ki so se bogoljubno in pobožno obnašali, je rekel sam sebi: Bog ima še boljših otrok na zemlji kot sim jest; hočem si tedaj prizadevati, da bom vedno boljši“. — Ko se je jel dan nagibati, je mislil: „Tako se bo enkrat — in morebiti kmalo tudi moje umerljivo življenje k koncu nagnilo, in Bog me hoče po tem v boljši življenje, v večno življenje peljati. Hočem si torej prav zgodaj za večer svojiga pozemeljskiga življenja s pobožnostjo in dobrimi deli pripravno, mehko smertno blazino pripraviti in položiti“. — Zvečer ko se je spat vle-gel, je mislil: „Bog je noč za pokoj odmenil; v njegove roke zročim svojo dušo“. Tako se je bogoljubni mladenič s svojim ljubim Bogom sklenil, ko je spat šel, in ga je zopet pri sebi našel, ko se je prebudil.

Ljubljanski zamurci vsim svojim dobrotnikom vošijo:

Blaženo Velikonoč in veselo

ALELUJA!

(Dalje.)

G. J. — ....ču.

Se nas je zamursko solnce grelo,
Bla neznana luč nam svete vere,
Srce tvoje že za nas skerbelo,
In za naše brate je brez mere.
In skerbi se zdaj za nas goreče —
Nam in našim vere luč želece:
Bog daj Ti veselo Velikonoč,
Telesno in dušno vsaktero pomoč!

L. — th — ovima, gg.

Del naj boljši ste zvolili,
Svetni blis ves zapustili,
Tud nas niste pozabili:
Bog se Vaju vselej usmili!

M. — el —

De Bogu bi hvalo pela
kakor krotka filomela,
De bi cista in vesela
Enkrat k Jagnjetu zletela!

3 zzz — am.

Vé sestrice naše mile,
Pri sestrah pomoč dobile,
Pri sestrah vero dobile,
Pri sestrah srce dobile,
Pri sestrah peněz dobile:
Ze večkrat jih nam delile,
Bog daj se tud vam zúčiti,
In k rojakam se verniti
kazat jim stezo —
Stezo v nebo.

V. č. g. — ...otu v N. m.

Ti srce zares preblago!
Za vse dobro gorko, vneto,
Si zamuream trikrat drago;
Nam daril' je Tvoje sveto:
Angel vodi zmir to cesto
Te v nebeško novo mesto!

G. J. — ču in več gg. na Dol.

Naj odprejo se studenci
Božjih gnađ povsod za Vas,
Njemu lični ste učenci,
K' je na križu rešil nas:
Alelujo náte, náte,
Ki za brate nas imate:
Aleluja, Aleluja!
Množica Vam klíče tuja.

Več — cam:

Jezusove vé neveste,
Bodite mu vselej zveste:
To mi čerri prošmo otroci
V hvalo vaši dobri roci.

Pismu brez imena.

Boka, ki si ga poslala,
Ki si dareček vanj podala,
Ti si usmiljena zares:
Zegen bodi ti z nebes!

V. č. g. K. v st. L.

Mati naša v černim grobi,
Ki jo lepšas in častiš,
Ti povračaj v slednji dobi,
Kar Ti černim nam storis:
Stara Tvoja zaročena,
Naj se v novo spremeni,
In naj skorej posvečena
Te za pirhe zveseli.

G. J. L. v Ž.

De v srebro se spremenilo,
Al saj dobro se kalilo
Bi zelez' za srce milo:
To zamureov je vošilo,
Ki z dobrotnih so roci
Dob'li belih dvajsetie.

(Pa še drujkrat kaj.)

Duhorske zadeve.

V ljubljanski škofii, G. Val. Ple mel, kaplan v Skočjanu, je imenovan lokalist v Koroški Beli; g. Jož. Zelene, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, pa duhovnijski vikari v Dolih; g. Luk. Aleš, duh. pom. v Postojni, pride za kurata v Čerri verh. Naslednji gg. duhovni pomočniki so prestavljeni: Jan. Kapus z Zagorja v Postojno; Sim. Rupnik iz Logateca v Zagorje; Prim. Peterlin iz Šent-Mihela pri Novim mestu k sv. Duhu; Korl Hoffer ravno od ondot v Hine; Sim. Jan iz Hin na Polšnjik; Fr. Jeršič s Polšnjika v Šent-Mihel; Jož. Skubic iz Šmarje za beneficiata v Tomišelj; Ant. Lapajne iz Šent-Vida nad Ljublj. v Šmarjo; Štef. Perjatelj iz Skočjana pri Turjaku v Šent-Vid; Fr. Zupančič iz Vinic v Stopič; Matija Kulavie iz Vinic v Kočevje; Sim. Pleničar iz Kočevja v Vinice; Fr. Rihar iz Stopiča v Logatec; Fr. Levičnik iz Trebelniga v Šent-Kočjan (pri Gutenwerth-u); Ant. Zorman iz Metlike v Kovor; Jan. Žust iz Kovra v Staro loko; Mat. Markič iz Adlešica v Metliko; Ant. Mežnarec, novoposvečenec, v Kranj. — Umerla sta: g. Jan. Eržen, kurat v Gočah, 2. t. m., in g. Fr. Vončič, duh. pom. v Kranji, 7. t. m. R. I. P.! —

Goče v Ipavski dolini so tedaj od 7. t. m. razpisane in prošnje zanje se po navadi v škofijski pisarnici oddajajo.

Današnjemu listu je pridjana 7. pola razlaganja zakonskih postav.